

Sygn. akt V KK 53/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

SSA del. do SN Ewa Plawgo

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 28 kwietnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 2 listopada 2016 r., sygn. akt II K .../16,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 2 listopada 2016r. A. G. został skazany
– w trybie art. 335 § 1 k.p.k. – za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, na

poczet której dokonano stosownych zaliczeń; nadto orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych.

Orzeczenie to, niezaskarżone przez żadną ze stron, uprawomocniło się w dniu 9 listopada 2016r. (k. 70).

Kasację od tego wyroku na niekorzyść skazanego, w terminie określonym w art. 524 § 3 k.p.k., wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił on rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie wyroku zgodnego z wnioskiem, pomimo że był on wadliwy w zakresie proponowanego wymiaru kary pozbawienia wolności, wskutek czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego – art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy dolna granica ustawowego zagrożenia przewidzianego za ten czyn wynosi rok pozbawienia wolności. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna.

Słusznie w kasacji podniesiono, że *in concreto* uwzględnienie w całości wniosku o skazanie w trybie konsensualnym było wadliwe. Wniosek ten obejmował bowiem propozycję prokuratora w zakresie wymiaru kary, której uzgodniony z podejrzanym i postulowany kształt pozostawał w sprzeczności z sankcją określoną art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten bowiem przewiduje ustawowe zagrożenie od roku do 10 lat pozbawienia wolności, a orzeczono karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności. Procedując na posiedzeniu, Sąd Rejonowy wymierzył zatem karę poniżej dolnej granicy zagrożenia.

Stanowiło to w pierwszej kolejności rażące naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 343 § 7 k.p.k. – nakładającego na Sąd obowiązek dokonania stosownej weryfikacji wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a dalej

skutkowało wydaniem orzeczenia dotkniętego równie rażącym naruszeniem prawa materialnego, to jest art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Uchybienia te spełniały kryteria wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. i bez wątpienia miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Dodać jedynie można, że choć art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uprzednio przewidywał sankcję łagodniejszą (od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności), to jednak takie granice obowiązywały do dnia 9 grudnia 2011r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 1 kwietnia 2011r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U z 2011, Nr 117, poz.678). Tymczasem czyn przypisany skazanemu popełniony został „w okresie od nieustalonego dnia 2016r. do dnia 24 maja 2016r.”

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w toku którego koniecznym będzie należyte ustalenie czy zachodzą warunki do procedowania w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a następnie wydanie orzeczenia respektującego obowiązujące przepisy prawa karnego procesowego oraz materialnego.

kc